

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

La senzillesa del mestre

1 De què va? Després de 30 anys separats, Marianne visita John, l'exmarit, i es troba amb una situació familiar carregada d'odi...

2 Com va? Darrer testament, per ara, del mestre Ingmar Bergman (Upsala, 1918). Dic això perquè fa vint anys que Bergman va rodar el seu testament filmic, *Fanny i Alexander*. Per sort, després n'han vingut altres: *Después del ensayo*, *El rostro de Karin*, *Los dos bienaventurados*.

Amb *Saraband*, gravada per a la televisió i exhibida en format DVD, el mestre dicta una altra lliçó de cinema estricte, pur, amb complet domini de l'esquiva senzillesa. Ja des del títol –sarabanda és un ball mogut, eròtic, castellà dels

segles XVI i XVII–, el viatge al cràter d'una família convulsa té els canvis de ritme dramàtic propis d'un melodrama abrupte.

Estructurada en actes, l'acció és una continuació el·líptica de *Secrets d'un matrimoni* (1973). Els mateixos protagonistes i actors, amb trenta anys a l'espatlla. I un conflicte familiar de soterrada violència, amb problemes de parella, de pares i fills enfrontats, i del discurs del poder i les seves trapes. Bergman

no deixa espai al perdó. Tracta les seves criatures –de ficció?– amb la duresa de l'entomòleg. Josephson i la Ullman, no actuen, viuen.

3 I va: per a cinèfils amb experiència vital i famolencs de cinema essencial.

Saraband

Director: Ingmar Bergman. Intèrprets: Erland Josephson, Liv Ullman, Börje Ahlstedt, Julia Dufvenius, Gunned Fred. Suècia-Dinamarca-Finlàndia, 2003. 107 minuts. Funàtic.